

Arrest

nr. 260 420 van 9 september 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. TODTS
Kolenmarkt 83
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 26 augustus 2021 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 20 augustus 2021.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 augustus 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat O. TODTS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart te zijn aangekomen in België op 12 september 2004.

Op 17 september 2004 dient verzoeker een aanvraag tot internationale bescherming in. Op 21 juni 2005 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker hoger beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) die bij arrest nr. 1812 van 19 september 2007 eveneens de toekenning van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus weigert. Op 15 november 2007 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlage 13^{quinqies}) afgegeven. Het annulatieberoep tegen het bevel wordt door de Raad bij arrest nr. 21079 op 23 december 2008 verworpen.

Op 8 december 2008 dient verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, met name in de hoedanigheid van echtgenoot van mevr. P.S., van Belgische nationaliteit.

Op 2 juni 2009 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart.

Wegens het niet meer samen wonen met zijn echtgenote stuurt de verwerende partij per brief een uitnodiging om documenten over te maken in het kader van het onderzoek tot het eventueel beëindigen van zijn verblijfsrecht. Op 31 mei 2010 beslist de verwerende partij zijn verblijfsrecht te verlengen. De scheiding met mevr. P.S. wordt uitgesproken op 23 november 2010.

Op 7 oktober 2013 wordt de F-kaart opnieuw verlengd tot 26 augustus 2018.

Tussen 3 oktober 2014 en 20 december 2017 wordt verzoeker acht keer veroordeeld door de rechtbanken en hoven van het land voor diefstal en één keer voor diefstal met geweld.

Op 10 juli 2015 neemt de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod voor drie jaar.

Op 12 augustus 2018 wordt de F-kaart verlengd met een geldigheidsduur tot 27 augustus 2023.

Op 18 mei 2017 wordt verzoeker in hoger beroep door het Hof van Beroep te Gent veroordeeld tot een gevangenisstraf van 37 maanden. Op 30 januari 2021 wordt verzoeker vervroegd vrijgelaten om reden van de pandemie met toepassing van het Koninklijk besluit nr. 3 houdende diverse bepalingen inzake strafprocedure en uitvoering van straffen en maatregelen in het kader van de strijd tegen de verspreiding van het coronavirus COVID-19 van 9 april 2020.

Op 16 maart 2021 wordt verzoeker per schrijven van de verwerende partij geïnformeerd over de mogelijke intrekking van zijn verblijfsrecht en eventuele afgifte van een inreisverbod. Hij wordt uitgenodigd om het formulier 'recht op gehoor' in te vullen en documenten over te maken. Op 25 maart 2021 maakt verzoeker het ingevulde formulier en verschillende documenten over.

Op 12 april 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een verzoek tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad, gekend onder het rolnummer X.

Op 16 augustus 2021 wordt een administratief verslag opgesteld door de politie wegens winkeldiefstal op heterdaad. Verwerende partij herbevestigt het bevel om het grondgebied te verlaten van 10 juli 2015.

Op 20 augustus 2021 wordt een administratief verslag opgesteld door de politie te Leuven wegens winkeldiefstal.

Op 20 augustus 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13^{septies}), aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ LEUVEN op 20.08.2021 en in deze beslissing werd rekening gehouden met

zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: B.

voornaam: M.

geboortedatum: X

geboorteplaats: Kinshasa

nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- ☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- ☐ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene was in het bezit van een F Kaart Nr B347599702 afgeleverd te Koekelberg geldig tot 27.11.2023, deze werd gesupprimeerd op 29.07.2021 tengevolge van verlies van verblijfsrecht op 29.04.2021.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor winkeldiefstal. (PV LE.12.LC.018517/2021 van de politiezone van PZ LEUVEN.)

Betrokkene pleegt een winkeldiefstal in de Colruyt gelegen te 3010 Leuven, Tiensesteenweg 237.

Op 23.05.2015 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 8 maand door de rechtbank van Luik voor winkeldiefstal.

Gelet op de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 10.07.2015.

Betrokkene verklaart hier te hebben gestudeerd, hier te werken, hier 2 kinderen, een partner met wie hij niet samenwoont, tevens de moeder van zijn kinderen en een grote familie te hebben.

Bovendien het feit dat de dochters, hun moeder, zijn broer, tantes, neven en nichten van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden, aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden. Het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- ☐ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.
- ☐ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor winkeldiefstal. (PV LE.12.LC.018517/2021 van de politiezone van PZ LEUVEN.)

Betrokkene pleegt een winkeldiefstal in de Colruyt gelegen te 3010 Leuven, Tiensesteenweg 237. Op 23.05.2015 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 8 maand door de rechtbank van Luik voor winkeldiefstal. Gelet op de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 10.07.2015 dat hem betekend werd op 10.07.2015. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 17.09.2004 werd bij beslissing van 23.06.2005 als niet-erkend verklaard.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor winkeldiefstal. (PV LE.12.LC.018517/2021 van de politiezone van PZ LEUVEN.)

Betrokkene pleegt een winkeldiefstal in de Colruyt gelegen te 3010 Leuven, Tiensesteenweg 237. Op 23.05.2015 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 8 maand door de rechtbank van Luik voor winkeldiefstal. Gelet op de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 10.07.2015 dat hem betekend werd op 10.07.2015. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 17.09.2004 werd bij beslissing van 23.06.2005 als niet-erkend verklaard.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Congo (Dem. Rep.) een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor winkeldiefstal. (PV LE.12.LC.018517/2021 van de politiezone van PZ LEUVEN.)

Betrokkene pleegt een winkeldiefstal in de Colruyt gelegen te 3010 Leuven, Tiensesteenweg 237. Op 23.05.2015 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 8 maand door de rechtbank van Luik voor winkeldiefstal. Gelet op de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 10.07.2015 dat hem betekend werd op 10.07.2015. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 17.09.2004 werd bij beslissing van 23.06.2005 als niet-erkend verklaard.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, F. Moors administratief deskundige, gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,(...)"

Op 20 augustus 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens een inreisverbod voor drie jaar. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad gekend onder het rolnummer X.

Op 26 augustus 2021 vraagt verzoeker aan de Raad om bij voorlopige maatregelen de schorsing bij hoogdringendheid te behandelen van de intrekking van zijn verblijfsrecht. Op 31 augustus 2021 bij arrest nr. 259 859 wordt de vordering schorsing verworpen.

2. Over de vrijheidsberoving

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, blijkt uit artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat deze enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid inzake het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”*

3.2.2. De verzoekende partij bevindt zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering vermoed. De verwerende partij betwist het hoogdringende karakter van de vordering niet. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3 Betreffende de tweede en derde voorwaarde: ernstige middelen en moeilijk te herstellen nadeel.

Vooreerst wordt opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.3.1 Verzoeker zet in zijn verzoekschrift onder de titel *“Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel”* uiteen dat hij niet kan terugkeren naar het land van herkomst wegens schending van de artikelen 8 en 13 van het EVRM. Hij wordt verwijderd van zijn familieleden en kinderen, zonder perspectief om nauw contact

te houden. Hij verwijst tevens naar het inreisverbod voor drie jaren. Ook zijn tewerkstelling zal hij verliezen. Bovendien zal het principe van vrij verkeer van burgers van de Unie worden miskend aangezien hij een familielid is van een Belg. Hij is ernstig ziek en de bestreden beslissing verhindert dat hij een daadwerkelijk beroep heeft tegen de beslissing van intrekking van zijn verblijf van 12 april 2021.

3.3.2 Verzoeker zet in zijn middelenuiteenzetting omtrent artikel 8 van het EVRM het volgende uiteen:

“Bestreden beslissing stelt betreffende de mogelijke schending van artikel 8 EVRM:

Betrokkene verklaart hier te hebben gestudeerd, hier te werken, hier 2 kinderen, een partner met wie hij niet samenwoont, tevens de moeder van zijn kinderen en een grote familie te hebben. Bovendien het feit dat de dochter, hun moeder, zijn broer, tantes, neven en nichten van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden, aangezien, betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden. Het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Zoals hogervermeld, heeft het EHRM in verschillende arresten criteria opgesteld om de analyse van de inmenging in het recht op het familieleven als er sprake is van risico voor de openbare orde, te beoordelen.

De Boultif criteria. (EHRM 2 augustus 2001, Boultif/ Zwitserland, § 48) betreffen:

- (1) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;*
- (2) de duur van het verblijf in het gastland;*
- (3) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van de betrokkene tijdens die periode;*
- (4) de nationaliteit van alle betrokkenen;*
- (5) de gezinssituatie van de betrokkene, zoals duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven;*
- (6) de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband;*
- (7) de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd;*
- (8) de ernst van de moeilijkheden die de (huwelijks)partner zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarnaar deze wordt uitgewezen*

Uit de uitspraak van het EHRM inzake Üner (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), §§55, 57 en 58) volgt dat naast de Boultif-criteria desgevallend ook in de belangenafweging moet worden betrokken:

- (9) het belang en het welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling;*
- (10) de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst.*

De analyse van de verwerende partij respecteert deze rechtspraak niet op verschillende vlakken.

De motivering van de bestreden beslissing toont duidelijk dat de verwerende partij een analyse heeft uitgevoerd van het risico van schending van het artikel 8 EVRM in abstracto en niet in concreto. Zij heeft beschouwd dat het risico voor de openbare orde moet in ieder geval boven het recht op familieleven staan.

Het blijkt niet uit de motivering van de beslissing dat zij rekening heeft gehouden met de specifieke situatie van de eiser.

In casu, zijn deze criteria wel relevant in het kader van de situatie van de eiser:

de aard en ernst van het gepleegde misdrijf: de bestreden beslissing verwijst enkel naar de herhaling van de feiten van diefstal, zonder zich uit te spreken over zijn ernst. Zij verwijst naar een vonnis van Luik van 23.05.2015 met veroordeling van 8 maanden voor winkeldiefstal en de recente arrestatie van de eiser, op 20.08.2021 opnieuw voor winkeldiefstal.

Tot op heden heeft de eiser geen toegang gekregen voor het administratieve dossier (hij had toegang gekregen in mei 2021 maar tot op heden geen toegang gekregen voor de recentere informatie, ondanks uitdrukkelijk verzoek, stuk 5). Hij beschikt bijgevolg over een verslag / PV van de politie om zich uit te spreken over de feiten van augustus 2021 maar benadrukt dat hij een beschikt over het vermoeden van onschuld.

Het blijkt van het administratieve dossier de feiten waarvoor tot op heden de eiser veroordeeld werd, geen ernstige zware feiten betreffen. Deze feiten betreffen alleen diefstal, zonder gebruik van geweld.

de duur van het verblijf in het gastland: de eiser verblijf al zeventien jaren in België! Hij is aangekomen toen hij pas 21 jaar oud was. Hij was tussen 2009 en april 2021 in legaal verblijf.

de nationaliteit van alle betrokkenen: de kinderen van de eiser zijn Belg.

de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband: de feiten werden gepleegd terwijl de eiser al een kind had.

de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd: de eiser is de vader van twee kinderen: S.-J. B. is 13 jaar oud en A. A. G. P. is tien jaar oud. A. werd nog niet erkend maar de nodige stappen zijn bezig. Zijn verwijdering zou hem belemmeren om het kind te erkennen.

de ernst van de moeilijkheden die de (huwelijks)partner zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarnaar deze wordt uitgewezen: nvt

de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst: de eiser heeft in België opleiding gevolgd en is sinds juni 2021 tewerkgesteld (stuk 4). Hij heeft zijn land van herkomst al 17 jaar verlaten en heeft geen contact meer met zijn land.

het belang en het welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling:

De kinderen zijn Belg, gaan naar school in België en zou de eiser niet begeleiden in Congo. De eiser heeft een job gevonden om voor zijn kinderen te kunnen bijdragen. Hij moet evenals de nodige stappen uitvoeren om zijn twee dochter te erkennen.

Deze elementen tonen dat de kern van het familieleven van de eiser zich in België bevindt, dat het risico voor de openbare orde niet van die mate is om een inmenging in het recht op een familieleven te rechtvaardigen.

De verwerende partij, die de inmenging in het artikel 8 EVRM niet in concreto maar in abstracto heeft geanalyseerd, heeft die bepaling kennelijk geschonden."

3.3.3 Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Vooreerst dient de Raad op te merken dat artikel 8 van het EVRM op zichzelf geen motiveringsplicht inhoudt (RvS 28 november 2017, nr. 239.974 cassatie).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/ privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren. (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900)

Wanneer de verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

In de bestreden beslissing wordt aangaande artikel 8 van het EVRM het volgende gemotiveerd:

“Betrokkene verklaart hier te hebben gestudeerd, hier te werken, hier 2 kinderen, een partner met wie hij niet samenwoont, tevens de moeder van zijn kinderen en een grote familie te hebben.

Bovendien het feit dat de dochters, hun moeder, zijn broer, tantes, neven en nichten van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden, aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden. Het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.”

In de bestreden beslissing wordt tevens uitdrukkelijk verwezen naar het verlies van zijn verblijfsrecht op 12 april 2021. Overeenkomstig de stukken van het administratief dossier werd verzoekers verblijfsrecht ingetrokken met toepassing van artikel 44bis, §1 van de Vreemdelingenwet om redenen van openbare orde. In voormelde beslissing werd op uitgebreide wijze gemotiveerd inzake de “*De Bultif criteria*” en oordeelde de gemachtigde dat verzoekers gezins- en privéleven niet opwegen tegen de bescherming van de openbare orde en veiligheid. Verzoeker heeft een annulatieberoep ingediend tegen voormelde beslissing, waarvan de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd verworpen op 31 augustus 2021 bij arrest nr. 259 859. In voormeld arrest wordt tevens op uitgebreide wijze de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM besproken waardoor het volstaat om met betrekking tot de “*criteria*” waarvan verzoeker stelt dat ze relevant zijn in het kader van zijn situatie te verwijzen naar de bespreking in het voormeld arrest.

Verzoeker stelt dat het risico voor de openbare orde niet van die mate is om een inmenging in het recht op een familieleven te rechtvaardigen.

Waar verzoeker aanvoert dat de verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met de Bultif-Üner-criteria in de bestreden beslissing, kan hij niet worden gevolgd. Vooreerst dient de Raad in dit verband op te merken dat de verwijzing naar deze rechtspraak van het Europees Hof (EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 141) niet relevant is aangezien de bestreden beslissing geen beëindiging is van zijn verblijf. De bestreden beslissing is genomen met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet dat bepaalt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;”

De gemachtigde motiveert dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie. Er wordt in dit verband tevens gewezen op de suprematie van zijn F kaart op 29 juli 2021 ten gevolge van het verlies van zijn verblijfsrecht op 12 april 2021. Daarnaast motiveert de gemachtigde: *“Betrokkene is op heterdaad betrapt voor winkeldiefstal. (PV LE.12.LC.018517/2021 van de politiezone van PZ LEUVEN.) Betrokkene pleegt een winkeldiefstal in de Colruyt gelegen te 3010 Leuven, Tiensesteenweg 237. Op 23.05.2015 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 8 maand door de rechtbank van Luik voor winkeldiefstal. Gelet op de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”*

De Raad benadrukt dat de verwerende partij bij haar beoordeling of een vreemdeling door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden over een zekere appreciatievrijheid beschikt. De Raad oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en het behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De beleidsmarge van Verdragsluitende Staten wordt overschreden wanneer Staten geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang enerzijds, en het belang van het individu anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst (cf. RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging.

De gemachtigde oordeelde dat het gedrag van verzoeker geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden gelet op de herhaling van de feiten. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat de enkele verwijzing naar het vonnis van Luik en de diefstal op heterdaad niet volstaat om te oordelen dat verzoeker wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden. Overigens verwijst de gemachtigde tevens naar de intrekking van zijn verblijfsrecht dat het gevolg was van ernstige redenen van openbare orde en waarin wordt verwezen naar tal van veroordelingen. Waar verzoeker erop wijst dat hij geen toegang heeft in het dossier met betrekking tot de recente winkeldiefstal op heterdaad merkt de Raad op dat de politiediensten omwille van het geheim van het onderzoek aan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris geen afschrift van de processen-verbaal mogen overmaken zolang geen eindbeslissing is genomen en dat zij de gemachtigde slechts in kennis kunnen stellen van een administratief verslag. Een dergelijk administratief verslag bevindt zich in het administratief dossier. In voormeld administratief verslag wordt vermeld in welke omstandigheden verzoeker werd betrapt op diefstal. Tevens wordt in de bestreden beslissing het PV-nummer weergegeven waardoor verzoeker desgevallend het originele proces-verbaal kan opvragen bij de bevoegde diensten. Het feit dat het proces-verbaal *an sich* niet zou zijn opgenomen in het administratief dossier heeft geen invloed op de wettigheid van de bestreden beslissing.

Het oordeel van de gemachtigde dat de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van zijn gezinsleven rechtvaardigt door het verplicht verlaten van het grondgebied, is bijgevolg niet kennelijk onredelijk. Verzoeker gaat volledig voorbij aan de motivering in de bestreden beslissing en weerlegt de motieven niet door erop te wijzen dat hij met betrekking tot de (laatste) diefstal op heterdaad nog beschikt over het vermoeden van onschuld.

Waar verzoeker verwijst naar zijn “kinderen” en zijn familieleden laat verzoeker na een beschermenswaardig gezinsleven aan te tonen, zoals reeds besproken in het arrest nr. 260 842 van 31 augustus 2021. Verzoeker wordt slechts op de geboorteakte van één kind vermeld en moet voor het andere kind nog “*de nodige stappen uitvoeren om (haar) (...) te erkennen*”, zoals verzoeker zelf stelt. Verder blijkt uit de stukken dat verzoeker het adres van zijn kinderen niet kent en dat er geen enkel stuk voorligt waaruit blijkt dat hij (mede) de zorg draagt over de kinderen. De in het verzoekschrift voorgelegde foto van één kind en de oppervlakkige berichtjes met de moeder van het kind, volstaan niet om een hechte band met zijn kinderen aan te tonen. Verzoeker legt geen bewijs van affectieve of financiële band en/of samenwoning met zijn kind(eren) voor. Verzoeker legt evenmin een stuk voor waaruit blijkt dat hij op regelmatige basis contact heeft met zijn kinderen of met één van zijn kinderen. Een beschermenswaardig gezinsleven met zijn kinderen wordt geenszins aangetoond. Verzoeker kan in het land van herkomst het contact onderhouden met zijn kinderen, die reeds 10 en 13 jaar zijn, aan de hand van moderne communicatiemiddelen.

Waar verzoeker nog verwijst naar de “familieleden” die in België verblijven, waaronder zijn moeder, broer en neven, wijst de Raad erop dat overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) er slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten kan worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoeker dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten.

Verzoeker laat na aan te tonen afhankelijk te zijn van zijn familieleden of zelfs deel uit te maken van hun gezin. Verzoeker, die 38 jaar is, toont niet anderszins aan en maakt niet aannemelijk dat hij zijn leven in het land van herkomst niet op zelfstandige wijze verder zou kunnen zetten. De relatie die de verzoeker met zijn familieleden onderhoudt betreffen normale contacten die verwanten met elkaar onderhouden en verzoeker kan deze contacten ook via moderne communicatiemiddelen of geregelde bezoeken onderhouden. Deze contacten kunnen geenszins gecatalogeerd worden als zijnde beschermenswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM derwijze dat een verwijdering van de verzoeker van het grondgebied een schending van dit artikel zou opleveren.

Waar verzoeker stelt dat hij zijn tewerkstelling zal verliezen dient opgemerkt te worden dat verzoeker niet over een verblijfsrecht beschikt sinds 12 april 2021. Verzoeker die geen arbeidsvergunning voorlegt en niet over een geldige verblijfstitel beschikt kan bezwaarlijk beweren dat hij ten gevolge van de uitvoering van de bestreden beslissing zijn tewerkstelling zal verliezen. Evenmin kan verzoeker beweren dat hij het principe van “vrij verkeer” verliest nu hij sinds 12 april 2021 niet meer over een verblijfsrecht beschikt als familielid van een Belg.

Verzoeker stelt nog dat hij ernstig ziek is doch laat na de bewering van zijn ernstige ziekte te duiden of te concretiseren met een begin van bewijs. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 22 augustus 2021 “fit to fly” werd beoordeeld door de centrumarts en dat op 23 augustus 2021 een medisch attest werd opgesteld waarin werd vastgesteld dat verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het EVRM.

Uit de bestreden beslissing blijkt geen disproportionaliteit tussen de belangen van verzoeker enerzijds, die *in se* erin bestaan om zijn privé- en gezinsleven verder te zetten in België hoewel hij niet voldoet aan enige verblijfsvoorwaarde gesteld in de vreemdelingenwet, en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde. *Prima facie* wordt geen schending van artikel 8 van het EVRM aangetoond.

Waar verzoeker erop wijst dat hij nog een beroep hangende heeft tegen de intrekking van zijn verblijfsrecht, wijst de Raad erop dat deze beroepsprocedure geen schorsende werking heeft. Een overheidsbeslissing wordt vermoed wettig te zijn op grond van het beginsel van “*le privilège du préalable*”. Een zorgvuldig handelend bestuur moet niet de definitieve uitkomst afwachten van de procedure die bij de Raad hangende is (cfr. RvS 24 januari 2013, nr. 222 221). De enkele overtuiging van verzoeker dat de akte onwettig is, stelt hem niet vrij van de verplichting om in het Rijk te verblijven met een geldig visum of een geldige verblijfstitel. De gemachtigde vermocht aldus naar de intrekking van zijn verblijfsrecht te verwijzen bij het treffen van de bestreden beslissing. Verder blijkt dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om bij wege van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid de Raad te vragen standpunt in te nemen over de schorsing van de vordering tegen de intrekking van zijn verblijfsrecht. Uit het arrest nr. 259 859 van 31 augustus 2021 blijkt dat de Raad de aangehaalde hogere rechtsnormen heeft onderzocht. Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat zijn recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel wordt ontnomen. In het voormeld arrest werd geoordeeld dat *prima facie* geen schending van een hogere verdragsnorm is aangetoond. Verzoeker kan om de voorzetting van de procedure van de intrekking van zijn verblijfsrecht verzoeken. De procedure voor de Raad is hoofdzakelijk schriftelijk zodat verzoeker evenmin aantoonde dat zijn persoonlijke verschijning noodzakelijk is. Verzoeker kan zich voor het beroep tot nietigverklaring van de intrekking van zijn verblijfsrecht laten bijstaan door een advocaat zodat zijn rechten op verdediging door zijn raadsman kunnen worden uitgeoefend.

Deze aangehaalde elementen vormen geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is niet voldaan.

3.4. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen september tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. V. LAUDUS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

N. MOONEN